

Geschiedenis van Castricum

1. Een stukje geschiedenis achter de gebieden van Stichting De Hooge Weide

Het grondgebied van Castricum vormde zich, na vele eeuwen van strijd tussen land en het steeds weer aanstormende zeewater. Er ontstonden en er verdwenen landschappen met een totaal verschillend karakter. Het huidige duinlandschap is eigenlijk heel jong als het vergeleken wordt met de door gletsjers in de voorlaatste ijstijd gevormde zandruggen op de Veluwe, in Drenthe of die van Utrecht. In de laatste ijstijd lag heel veel water in de vorm van sneeuw en ijs opgeslagen op de poolkappen en bergruggen. De Noordzee was hierdoor droog gevallen. Om nog niet opgehelderde reden werd het zo'n 20.000 jaar geleden warmer en het vrijkomende smeltwater nam weer bezit van de Noordzee.

Dat ging door tot het water ongeveer 7000 jaar geleden bijna onze huidige kustlijn bereikte.

Met het stijgen van het zoute water steeg ook het lichtere zoete grondwater op de droge delen.

Vooraf daar waar kwel van zoet water uit de strandwallen optreedt zijn de omstandigheden gunstig voor veenvorming. Het veen wat toen ontstond kan nu wel 15 meter diep zitten en noemt men basisveen. Onder de dynamiek van een stijgende zee ontstond een wadachtig landschap met strandwallen, kreken, kwelgebieden en veen, wat steeds verder Oostwaarts opschoof.

Hiernaast (afb 1) zien we een inschatting van het Noord-Hollands landschap, als we 3500 jaar terug in de tijd reizen. De strandwal van Uitgeest is omgeven door veen, maar Heiloo en Limmen liggen aan zee. Het Zeegat van Bergen is in het Noorden nog actief met eb en vloed stromen, maar staat op het punt zich met een meters dikke kleilaag te sluiten. Het Oer-IJ voert Rijnwater met zand en klei naar zee en de monding bevindt zich dan nog boven Velsen. Tussen IJmuiden en Bergen is alles open water. De derde strandwal, die waar Egmond op ligt, moet nog worden opgebouwd.

Ongeveer 5000 jaar geleden stopte dit proces en bouwde de zee langgerekte strandwallen op, die bewaard zijn gebleven. Op de eerst gevormde liggen Uitgeest, Akersloot en Sint Pancras. Men neemt aan

Deze tekst en afbeeldingen is te vinden op de website van © www.stichtingdehoogeweide.nl

dat de tweede strandwal, die van Limmen, Heiloo en Alkmaar, 4000 jaar terug is neergelegd.

Tussen Bergen en IJmuiden bleef veel open water door het Zeegat van Bergen, de vroegere monding van de IJssel en het Oer-IJ. De aanvoer van zand bleef echter doorgaan, terwijl de zeespiegel bijna niet meer steeg. Het land kon zich daarom weer in westelijke richting uitbreiden met een nieuwe zandrug.

1.1 Het stroomgebied van de Oer-IJ

Een aftakking van de Rijn heeft zich via de Utrechtse Vecht en het huidige IJ een weg naar zee gebaad.

Het laatste stuk naar zee is men de Oer-IJ gaan noemen. De monding begon ergens bij IJmuiden maar heeft zich door de getijdenstroom steeds meer naar

het Noorden verplaatst. In de getijdendelta van het Oer-IJ werd een meters dik pakket van zand en kleilagen, dooraderd met laagjes schelpen, afgezet op het basisveen.

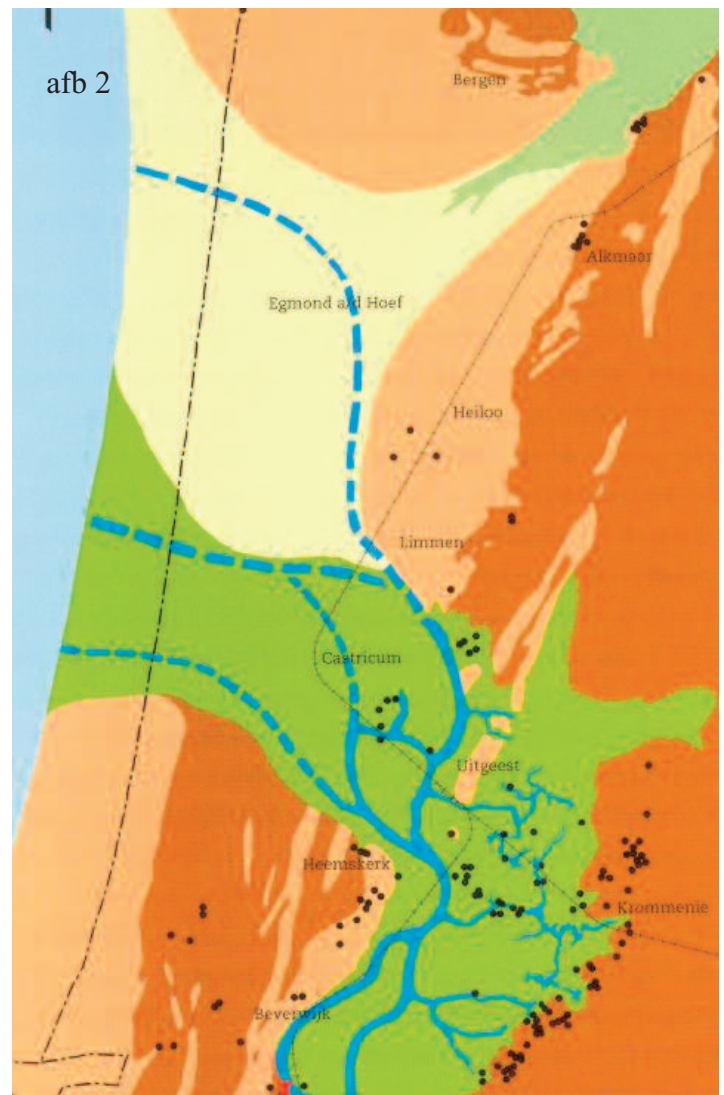
Op het kaartje (afb 2) is de situatie rond het begin van de jaartelling weergegeven. Met de spoorlijn als herkenningspunt zien we dat er drie veronderstelde stroomgeulen van het Oer-IJ onder de duinen kunnen liggen. De zuidelijke vermoedt men onder de oude Hoepvallei. En de middelste zou wellicht de laagte van het Zeeveld verklaren.

Toen uiteindelijk de derde strandwal werd opgeworpen ter hoogte van Egmond is het "Oer-IJ" afgesloten geraakt en de diverse mondingen verwacht men te vinden onder het duinzand tussen Castricum en Egmond. Er werd daarna geen water meer naar zee afgevoerd, zodat het achterliggende land helemaal kon verzoeten en vervenen met een geheel eigen nieuwe flora en fauna.

1.2 Van "Oude" naar "Jonge Hollandse" duinen

Duinvorming hebben we waarschijnlijk te danken aan stevige westen winden, de aanvoer van zand uit de Maas, de Rijn en de Noord-Duitse rivieren, maar vooral aan het Biestarwegras (*Elytrigia juncea*). Dit plantje neemt droogvallende zandruggen snel in bezit en dan gebeurt er iets wonderlijks. De halmen remmen de windsnelheid af, waardoor de grootste zandkorrels blijven liggen. Het biestarwegras sterft niet af maar groeit steeds boven de eigen zandrug uit en blijft zand invangen. Pas als het te droog wordt maakt het plaats voor Helmgras (*Ammophila arenaria*), die ditzelfde kunstje verstaat. Zo ontstonden tot zo'n dikke duizend jaar geleden de zogenaamde "Oude Duinen", waarop zich in betrekkelijke rust bossen ontwikkelden. Tien eeuwen terug was het echter gedaan met de rust. De natuurlijke bossen op de "Oude Duinen" werden stukje bij beetje geroid om aan landbouwgrond, bouwmetaal en brandstof te komen, totdat ze in de vijftiende eeuw waren verdwenen. Bovendien had men al in de dertiende eeuw konijnen in de duinen losgelaten die het bijzonder goed deden.

Maar ook het weer veranderde, stormvloed teisterden de kust, die Oostwaarts werd teruggeslagen en door de duinenrij boven Petten brak. Ontbossing, konijnen, ander weer, hoe het ook zij de "Oude" duinen begonnen aan de zee kant weer te verstuiven en de

wind stuwde het zand over de "Oude" duinen Oostwaarts. Dit proces is pas de vorige eeuw tot staan gebracht, waardoor de huidige "Jonge Hollandse Duinen" uiteindelijk zijn uitgeraasd en het landschap van Duin tot Die min of meer gevormd is.

1.3 Waar is het veen gebleven?

Diep verborgen onder zand en kleilagen ligt het "basisveen", wat zich vormde na het ontstaan van de Noordzee. Het veen wat na de jaartelling de laagtes

tussen de strandwallen vulde, het zogenaamde "Hollandveen", is echter ook grotendeels verdwenen, we gaan eens kijken waarom.

Zie afbeelding 3.

De eerste Veenmossen zijn weer verschenen in het Spoorven en het Zuurven van De Hooge Weide.

Nadat het Oer-IJ verzandde en afgesloten raakte in de Romeinse tijd (circa 10 - 450), steeg het grondwater in de gebieden tussen de strandwallen. In deze moerassen kon veenvorming ongestoord op gang komen. Uit de hoger gelegen strandwallen werd door regenwater veel mineralen afgevoerd naar de tussen liggende strandvlakten. In dat water zat naast kalk, magnesium en kalium ook sulfaat, wat aan rietveen de herkenbare rotte eieren lucht geeft. In het voedselrijke water groeiden riet en zegge zo welig dat er meer plantenmateriaal bijkwam dan dat er afgebroken werd. Zie afbeelding 4.

Laagveen groeit maar door en de laag wordt dikker en dikker, totdat de oppervlakte droger en minder voedselrijk wordt. Veenmossoorten, die met weinig voedsel toe kunnen, gaan dan bij de veenvorming overheersen. Laagveen gaat langzaam over in hoogveen. Veenmossen maken hun omgeving zuur, waardoor de afbraak van plantenmateriaal langzamer gaat en het totale veenpakket meters boven de oorspronkelijke strandvlaktes uit gaat steken. In dit milieu kunnen alleen planten groeien die zich hebben aangepast aan zure, voedsel arme omstandigheden,

afb 3

afb 4

Noord-Kennemerland in de vroege Middeleeuwen

Ondergrond:

landschap ca. 800 na Chr.

- Oude Duinen en strandwallen
- Oude Duinen op veen of klei
- Oude Duinen, verondersteld binnendelta
- veen
- meer
- waterloop, deels verondersteld

Archeologie:

- Merovingische tijd, ca. 550-700 na Chr., en Karolingische tijd, ca. 700-950 na Chr.
- ⚡ nederzetting met kerk of kapel
- nederzetting (Merovingisch of Karolingisch)
- nederzetting (Karolingisch)
- ◻ nederzetting (Karolingisch of laat-middeleeuws)
- ⚡ klooster
- vondst vermoedelijk uit Karolingische tijd
- losse vondst

Voorgaande kaartjes zijn overgenomen uit het boek *Bevogwen Landschap* van Rolf Roos.

zoals Eenarig wollegras, Kraaiheide en het vleesetende plantje Zonnedauw. Een piepklein restant van dat veen vinden we nog ineengeschrompeld in het "Limmer Die". Het tussen de strandwallen gevormde veen sloot zich aan bij veengebieden die al in het oostelijk gelegen achterland aanwezig waren. In de vroege Middeleeuwen (circa 450-1050) was daarvoor het Noord-Hollandse landschap vrijwel geheel bedekt met veen.

Wat er nu precies gebeurde rond het jaar 1000 is niet helemaal duidelijk, maar de afbraak van het "Hollandveen" is dan in volle gang. Een natuurlijke oorzaak vormde de geleidelijke doorbraak van de zee in de duinenrij boven Petten. Daar groeide het "Zijper" zeeget, waarlangs het zeewater via de Zijpe en het riviertje De Rekere op den duur zelfs bij Alkmaar

kon komen. Daarna rukte het op in de veengebieden voorbij deze stad dat zelf hoog en droog op de strandwal was gelegen. Het zoute water stopt veenvorming en de eb en vloedstromen slaan grote gaten in het veen. Stormen en golfslag doen de rest en zo ontstaat de Berger- en Egmondermeer. Maar er gebeurde meer vanaf de strandwallen, waar de bevolking flink was toegenomen. Men trok het veen in om brandstof te winnen en rogge te verbouwen. Pas toen het veen door ontwatering via de eb- en vloedstromen en de menselijke activiteiten ging inklinken werd het natter en schakelde men over op veeteelt. De menselijke en natuurlijke invloeden laten in ieder geval rigoureuze sporen na in het landschap. Het "Hollandveen" is rond het jaar 1300 vrijwel verdwenen. De menselijke invloed op het landschap gaat het winnen van de natuurlijke.

1.4 Knipklei en de eerste dijkes

De eb- en vloedstromen verpulverden niet alleen het veen, maar het bracht ook wat. In de Egmondermeer zette het een dunne laag pik- of knipklei af. Het water kon bij wind uit het Noorden flink opgestuwd worden en stroomde dan via een kronkelende geul richting Castricum en Limmen. Maar daar bleef het niet bij, want het Oer-IJ gebied werd ook door zee-water uit het zuiden bedreigd. De stormvloedden waren door de kustboog in het Noorden van het land gebroken.

Afb 6. De Zuyd Dyck is tijdens de gebiedsinrichting in 2004 weer geheel op zijn oude plek hersteld.

afb 6

Het weggeslagen veen maakte daar plaats voor de Zuiderzee. Via het IJ en het Wijkermeer drong het zeewater de vroegere delta binnen, maakte contact met de Schermer en zette ook daar klei af in het landschap. De wateroverlast uit het zuiden en het noorden bracht de bevolking ertoe zich hiertegen te wapenen. Onder leiding van de monniken uit de abdij bij Egmond Binnen werden vanaf de strandwallen dijkjes om de landbouwgebieden opgeworpen. In het gebied rond de Hooge Weide ontstond zo het Zee Rydts Dyckie en de Zuyd Dyck", die samen een stuk land bij Bakkum-Noord droog hielden.

In deze dijkjes moest een soort waterkering gemaakt worden, zodat het duinwater geloosd kon worden en het zeewater toch buiten werd gehouden. Het lijkt een logische volgorde dat men later probeerde door dijken tussen de strandwallen het totale water te keren. De iets noordelijker gelegen "Sandtdyck" is bijvoorbeeld zo'n dijk, die wonderlijk genoeg op andere kaarten ook wel Sai-dyck heet.

1.5 Dijkjes worden dijken en uiteindelijk een echte kaart

Op 6 december 1196 had de St. Nicolaasvloed de delta weer eens onder water gezet.

De graven hadden inmiddels de zorg voor de dijken naar zich toegetrokken en het was graaf Dirk de zevende, die opdracht gaf dijken aan te leggen tussen Bergen en Alkmaar.

Hierdoor moest het watergeweld vanuit het Zyper zeegat worden beteugeld. Toch is er sprake van 60.000 doden in Noord-Holland in 1212 en bij de St. Elizabethvloed uit 1421

Afbeelding 7

Detail uit de kaart van Beeldsnijder, die hij in 1575 in opdracht van Alva maakte.

Bron: *Bewogen Landschap* van Rolf Roos

komen 400 Pettenaren om, die zich in de kerk verschanst hadden. De grootste watersnood ramp die Holland teisterde was wel de Allerheiligenvloed van 1 november 1570 met een geschat aantal slachtoffers van 100.000. Zie afb. 7.

Met de laatste ramp nog in het achterhoofd heeft Joost Jansz. Beeldsnijder een eerste "Caerte van Noordhollant" gemaakt in opdracht van de Spaanse veldheer Alva. Bij het beleg van Alkmaar door de Spanjaarden in 1573 kunnen deze gegevens gebruikt zijn.

Opvallend is het ontbreken van de Hoepbeek en de Schulpvaart, wat het idee voedt dat deze waterwegen in Alva's tijd geen belemmering vormden. Uit een document uit 1613 blijkt bovendien dat er een "bequame water-loosighe soude worden ghemaect", die het duinwater tussen dijken moest leiden naar het Uitgeestermeer. Het is heel aannemelijk dat dit een eerste kanalisatie van beken is in dit gebied. Een gegraven "Schulpvaart" zou kaarsrecht zijn geworden, maar de huidige vorm verraadt toch een bestaande beek die men uitgediept heeft, verbreed en van dijken voorzien.

2. Castricum eeuwenlang omspoeld door water van zeer verschillend karakter

Hoe de vele wateren rond Castricum zich ontwikkelen gaan we eens wat gedetailleerder bekijken. Wandelend door het dorp of de weilanden eromheen valt het niet meer op, maar Castricum en water zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Om daar iets van te proeven moeten we weer terug naar de tijd dat bewoners op de strandwal van Limmen en Heiloo rechtstreeks uitkeken op zee. Zie afbeelding 8.

In de richting van het huidige Castricum kronkelde het Oer-IJ zich door een wadachtige delta, richting de Noordzee. Deze rivier voerde veel zand aan en samen met de getijdenwerking van het zeewater werd gaandeweg zoveel sediment neergelegd dat een drogere vlakte ontstond. De rivierduinen die nog in het landschap zijn terug te vinden vormde ook de basis onder De Hooge Weide. Een plek in dit wadengebied, in de luwte van de oude duinen, bleek aantrekkelijk genoeg voor bewoning en Castricum kwam op de kaart te staan.

2.1 Kalkrijk duinwater

Daarna wierp de zee nog een laatste strandwal op met ruimte voor Egmond en de machtige Oer-IJ

Afb 8. In 2004, midden in het gebied van de Hooge Weide, verscheen weer die wadachtige structuur van het oude Oer-IJ.

raakte afgesloten van de zee. Het zeewater werd brak en maakte uiteindelijk plaats voor zoetwater, waardoor Castricum werd omgeven door een geheel andere flora en fauna. Westenwinden en overvloedig zand uit zee brachten nieuwe duinvorming die, in tegenstelling tot de oude duinen, uitgroeide tot veel hogere exemplaren. Deze duinen werden met enorm veel moeite door mensenhanden vastgelegd en vormen tot op de dag van vandaag het huidige, prachtige duinlandschap. Dit massieve zandlichaam beschermde Castricum niet alleen tegen een verwoestende zee, maar bracht ook nieuwe mogelijkheden. Het dikke zandpakket bleek heel effectief regenwater op te nemen en vast te houden. Deze zoetwaterbel groeide in omvang en verdreef tot op grote diepte het zoute water. Aan de zeekant, maar ook aan de duinvoet van het binnenduyn sijpelde dit schone, kalkrijke water uit het zandpakket en stroomde via duinrellen naar lager gelegen gebieden. Castricum werd doorsneden door een aantal van deze duinbeken, waarvan De Cie nog voortleeft in een huidige straatnaam.

2.2 Zacht, zuur en bruinekleurd veenwater

Zoetwater is onontbeerlijk voor menselijk leven, maar maakt ook een ander proces mogelijk. In meertjes en poelen met rustig water in het achterland zorgden resten van water- en oeverplanten voor een organische massa die onder water niet meer verteerde. Dit verlandingsproces zette zich voort, totdat deze veenlaag de waterspiegel bereikte en Veenmosen en broekbossen het stokje overnamen. In dit totale veenpakket lag kooldioxide, het broeikasgas wat nu voor klimaatverandering zorgt, defini-

tief vast. Ten Oosten van Akersloot ontwikkelde zich op deze manier een enorm uitgestrekt hoogveengebied. Hoogveen houdt, net als het duinzand, enorme hoeveelheden regenwater vast. Aan de randen van het veengebied sijpelt dit water echter toch weer tevoorschijn. Veenriviertjes met namen als Bamestra, Scirmere, Stierop en Wormer stroomde uit dit Beemster-hoogveen in westelijke richting naar De Dye. Deze grote veenrivier voerde het zure, kalkarme, donkerbruine water langs Castricum weer af richting zee. De Limmer- en Heilooër Dieën herinneren nog steeds aan deze zeer oude veenrivier.

2.3 Opnieuw zeewater

Bevolkingsgroei was waarschijnlijk de oorzaak dat bewoners de veengebieden introkken. Vanuit de veenriviertjes werden sloten gegraven, in karakteristieke patronen, om het veen te ontwateren. Op deze manier werd landbouw mogelijk en wonen tevens brandstof. Op dat moment bleven de desastreuze gevolgen voor het veen nog tamelijk verborgen. Door ontwatering klinkt veen namelijk in en wordt het tevens blootgesteld aan zuurstof. Het contact met zuurstof brengt een chemische afbraak op gang, waardoor veen weer als kooldioxide in de lucht verdwijnt. Het ziet er steeds meer naar uit dat naast stormvloed ook andere, door mensen niet op tijd begrepen effecten, schuil gaan achter het feit dat de zee weer grip kreeg op Noord-Hollands woongebied. De bedreiging van het zeewater voor Castricum kon, afhankelijk van de wind, uit het Noorden of het Zuiden komen. Wie er oog voor heeft vindt de erosiegeulen uit die tijd nog steeds terug in het huidige landschap. Op rustige plekken werd pikklei afgezet. Deze kleilagen zijn voor water ondoordringbaar en liggen op veel plekken net onder de oppervlakte. Het verzwakte hoogveengebied achter Akersloot werd ook gegeseld door de stormvloed met vriendelijke namen als St. Elizabethvloed, St. Michielsvloed en Allerheiligenvloed, waardoor een langgerekt meer ontstond. Dit meer, vol met onstuimig brak water, kreeg de voor de hand liggende naam De Lange Meer.

2.5 Naar het watermengsel van heden

Het waren tenslotte de monniken van de Abdij van Egmond, die het gevaar te lijf gaan met een oplossing waar wij als Nederlanders bekend mee werden. Dijkenbouw moest het resterende land beschermen en vele dijken, waaronder de Zanddijk bij Bakkum

en de Limmerdam, staan op hun naam. Bij stormen uit het zuiden vormde de Zanddijk echter een obstakel, waardoor Castricum door het opgestuwde water uit het Wijkermeer werd bedreigd. Het leidde tot de bekende twisten van Castricumse boeren met Egmondse monniken, die tot twee keer toe, naar eigen zeggen, met hulp van "hogerhand" de zaak in hun voordeel beslisten. Uiteindelijk hebben Waterschappen voor definitieve veiligheid gezorgd door regulering van waterproblematiek via uitgebreide bedijking en bemaling. Rond Castricum was dit ook echt nodig, omdat het overvloedige duinwater voor overlast zorgde. Het gebied werd pas echt droger door de bouw van twee achtkantige watermolens bij Uitgeest, die het duinwater via de Schulpvaart in het Uitgeestermeer konden malen. Het laatste traject van dit water heette toen Den Rijn en moet volgens de boeken van de molenmeesters rijk zijn geweest aan otters.

Toch was de wateroverlast bij windstil weer niet definitief verdwenen, getuige het verhaal uit 1804. De koetsier van de postkoets van Haarlem naar Alkmaar zag door de overloed aan water bij Castricum geen verschil tussen weg en water en belandde met postkoets en al in de sloot.

De waterhuishouding is tegenwoordig optimaal geregeld voor wat betreft wateroverlast en droogte bestrijding, waarbij facilitering van de landbouw absolute voorrang heeft. De waterkwaliteit baart echter zorgen door een veel te hoog nutriëntengehalte, zeker als het gaat om vernatting van natuurterreinen. Bovendien wordt het Castricumse gebied zomers doorspoeld met water uit het IJsselmeer wat

Duinrellen komen weer tot leven

een gebiedsvreemd "Rijnwater" karakter in zich draagt. Dit terwijl het gebied zomers door kwel uit de duinen een geheel eigen karakter zou kunnen krijgen. Toch moeten we niet wanhopen want het drinkwaterbedrijf PWN is overgestapt op een nieuw, innovatief systeem voor waterzuivering. Voorgezuiverd water wordt in een prachtig infiltratiegebied in de duinen via de "Kwal" ingebracht. Eenzelfde hoeveelheid water pompt men weer op na een verblijftijd

van ongeveer zes weken. Bacteriën en virussen zijn dan in het zandpakket achter gebleven. De totale zoetwater voorraad in de duinen wordt alleen aangesproken als door calamiteiten het IJsselmeer water onbruikbaar is geworden. De kwelcomponent, met gebiedseigen water, neemt daardoor in het gehele achterland geweldig toe. Samen met de diverse grondsoorten, die verspreid door het gehele gebied aanwezig zijn, staat dit borg voor een enorme variatie aan natuur in de gebieden van Stichting "De Hooge Weide".

3. Het huidige natuurgebied De Hooge Weide

Bij de eerste inrichting van het gebied is direct gebruik gemaakt van bestaande kenmerken in het terrein. Plekken met kwel werden uitgediept tot vennen en het terrein kreeg meer glooiende hoogteverschillen.

De voedselrijke bovenlaag werd op veel plaatsen verwijderd, waardoor de kansen voor de streekeigen, maar verdwenen flora en fauna versneld toenemen. Naast het talud van het spoorviaduct is veel zand neergelegd, waardoor de gradiënt van nat naar zeer droog met alle overgangen daartussen borg staat voor een optimale biodiversiteit. In de steile wanden van dit zandmassief zijn mogelijkheden voor nesten van de ijsvogel en de oeverzwaluw. Inmiddels is in dit gedeelte met Echt duizendguldenkruid, Borstelbies, Waterpunge, Rietorchis, Veldrus, Padderus en het Rond wintergroen de weg ingezet naar de oorspronkelijke levensgemeenschap aan de duinzoom.

In 2004 is het, inmiddels tot 16,5 ha uitgegroeide

aaneengesloten gebied, met best wat aanloop problemen, heringericht volgens een werkelijk adembenevend plan. Voor wie de historie van dit gebied in zich draagt, lag er in dat voorjaar, als uit het niets, opeens weer die wadachtige structuur van het oude Oer-IJ. Langs de robuuste centrale waterpartij, die gevoed wordt door gebiedseigen water, werd de stokoude Zuyd Dyck weer in ere hersteld. Een extra dynamiek vormt de duinrel, die het kalkrijke duinwater in natte winters, vanuit het nieuw ingerichte Koningskanaal, dwars door het gebied gaat voeren. Samen met een nieuw, laag gelegen ven met kwelwater, een enorm plas-dras oppervlak en het restant van de oude Tankval is het gebied nu doorsneden met water van geheel verschillend karakter. Een reeks van natuurdoelstellingen behoort door gradiënten in vochtigheidstoestand, watersamenstelling en grondsoorten tot de nieuwe mogelijkheden. Binnen het gebied van De Hooge Weide zijn vier vaste onderzoeksgebieden uitgekozen, die de uitersten in het waterregime omvatten. Het volgen van watergestuurde veranderingen in deze gebieden kunnen helpen inzichten te verdiepen en eventueel richting geven aan aanvullende beheermaatregelen om natuurdoelstellingen te bereiken.

Bij het tot stand komen van deze informatie is gebruik gemaakt van gegevens en kaartjes uit het boek *Bewogen Kustlandschap*. De Castricumse auteur/ecoloog Rolf Roos beschrijft hierin, op onnavolgbare wijze en met oog voor ieder detail, de geschiedenis en de ecologie van ons prachtige kustlandschap.

http://www.stichtingdehoogeweide.nl/New/index.php?option=com_content&view=article&id=33&Itemid=41